

Arrest

nr. 173 165 van 12 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 mei 2016 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 mei 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 2 augustus 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : B.(...)

voornaam : M.(...) P.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Guinee

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Guinée van Peul afkomst verklaart te zijn, werd op 09.05.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 10.05.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 29.03.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst.

Op 13.05.2016 werd betrokkene door onze diensten gehoord in het kader van zijn asielpprocedure in België. Daarin stelde hij eind februari 2016 vertrokken te zijn uit Guinee en stelde hij eerst per kleine vrachtwagen, autobus en pick-up naar Libië te zijn gereisd met een transit via Bamako (Mali) en Niamey (Niger). Betrokkene verklaarde 3 dagen in Libië te hebben verbleven om vervolgens per rubberboot door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 29.03.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde dat hij langs Italië passeerde maar ontkende dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië, hij stelde nooit zijn vingerafdrukken te hebben gegeven. Hij verklaarde in Italië 3 dagen in een hotel te Pozzolo (IT) te hebben verbleven om vervolgens per trein door te reizen naar België. Betrokkene stelde niet te weten welke andere landen hij nog passeerde en stelde 1 keer te zijn overgestapt. Hij verklaarde verder ook ongeveer 1 maand in een huis bij zijn smokkelaar op een onbekende plaats te hebben verbleven. Betrokkene arriveerde in België op 09.05.2016 en vroeg asiel in België op 10.05.2016.

Betrokkene stelde tijdens zijn gehoor dat hij besloot in België asiel te vragen omdat de smokkelaar, Condé, dit beslist had. Hij stelde verder dat hij niet degene was die beslist had om naar België te komen maar dat hij nu in België is en daarom graag in België wil blijven. Hij verklaarde verder wel dat er hem niets is overkomen in Italië en uitte geen concrete en specifieke bezwaren, gericht op de omstandigheden van opvang of van behandeling in Italië, tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Op 18.05.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 19.07.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van deze stilzwijgende overeenkomst voor de overname van en de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden

Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn smokkelaar, Condé, dit had beslist merken we op dat betrokkene dan ook geen concrete of specifieke reden aanduidde waarom hij asiel vroeg in België. We stellen desbetreffend dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar we benadrukken dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen hieromtrent ook nogmaals dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betrokkene ontkende tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar bevestigde wel langs Italië gepasseerd te zijn. We merken hieromtrent op dat het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk een EURODAC-resultaat type 2 aantoonde voor betrokkene waaruit moet worden afgeleid dat de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk geregistreerd werden in Italië. Verder merken we ook op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Op basis van dit artikel kunnen we er dan ook van uitgaan dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief geregistreerd werden in Italië. De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde dat hem niets is overkomen in Italië. Verder benadrukken we ook dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de Italiaanse instanties. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Omtrent het feit dat betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Italië benadrukken we dat de overname van betrokkene aan Italië werd verzocht met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht

of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië is dan ook niet van toepassing op de overname van betrokkene door de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013. We merken betreffende ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat betrokkene effectief de mogelijkheid zal hebben om de asielprocedure in Italië op te starten. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Zo maakt het bovenvermelde AIDA-rapport melding van het feit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen en die voorafgaand geen asiel hebben gevraagd in Italië de mogelijkheid hebben om een asielvraag in te dienen in Italië: "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure" (p. 40). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag ook onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. We wijzen er hierbij ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Zo stelde het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1984 geboren man, wiens echtgenote - met wie hij verklaart religieus gehuwd te zijn - en minderjarige dochter in Guinee verblijven. Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). We benadrukken verder dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat er in zijn dossier verder geen attesten, verklaringen of elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië merken we op dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende

maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublinterugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake. Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRARopvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRARnetwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2). Verder zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to- date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is de Verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Bijgevolg is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar Italië, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de (oude) Opvangrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat Verbod van foltering "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen " De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter. (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en

Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren. Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 a; Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 November 2011 (arrest m) 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar, de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente Verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; El-M v M 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; | EHRM 15 november 1996, Chalal/Verenigd Koninkrijk, §.99-100 ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist "het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst dienaar-persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden. Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10). Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr- 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74, EHRM. 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in tijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr: ^0696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. ^7765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.). Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaste minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

*"Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en
Gezondheidszorg*

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvang voorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen
2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen waarborgen. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17 alsmede in het geval van personen in bewaring.
3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen w gezondheidszorg afhankelijk stèllen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.
4. Overeenkomstig artikel 3 EVRM de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door-deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden. Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald"

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat"
Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen, een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld
2. Dit recht behelst met name:
 - a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem eert voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
 - b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps en het zakengeheim;
 - c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen of de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nv. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen. Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aankomende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen weloverwogen besluit.

2.1, Uit verscheidene rapporten blijkt dat Verzoeker in Italië aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld;

(1) Uit verscheidene rapporten blijkt dat Verzoeker in Italië aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld: "(1) Bij terugkeer zal verzoeker enkele dagen in de luchthaven verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of

asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(2) Indien verzoeker zou worden erkend als asielzoeker dan gaat het Italiaans systeem ervan uit dat hij voor zichzelf moet zorgen. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumtermijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaapplek vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt. De economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(3) Gelet op de acute economische crisis in Italië en de hoge werkeloosheid is het onmogelijk voor asielzoekers en vluchtelingen om een job te vinden. In het beste geval vinden ze een job op de zwarte markt waar ze worden uitgebuit. Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen. Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk van soepkeukens en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaapplek en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie. Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden geplaatst in relatie met de behuizings situatie. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(6) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het

EHRM wel een overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(7) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap (Aida Report Italy (April 2014) pg. 44).

(8) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie. (Aida Report Italy (April 2014) pg. 48).

(9) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangentoestanden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy (UN Human Rights Council, Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Mission to Italy, 30 April 2013, A/HRC/23/46/Add.3, available at: <http://www.refworld.org/docid/51a745b94.html>;

(10) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie. Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 17)

(11) Aangezien elke dag nieuwe gedublineerden terugkeren zonder dat er voldoende capaciteit is heerst er een problematische situatie waaraan niet langer wordt voldaan door hotelkamers te boeken gelet op de financiële situatie (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 23).

(12) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken een gewoonte geworden is. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 30-31).

2.2. Ook de pers kaart de inadequate opvangsomstandigheden in Italië aan (zie in dait verband :<http://www.swissinfo.ch/fre/l-italie—du-nord-au-sud-tente-de-faire-face-à-flux-de-migrants/41383996>; http://www.rtbf.be/info/monde/detail_la-nouvelle-vague-d-airivee-de-migrants-fait-monter-la-ten-si-on-en-italie?id=8956032; http://www.le^press.fi^actualite/monde/europe/!naafrage-de-migrants-en-mediterranee-l-.talie-aux-avant-postes_1672773.html#; <http://fr.euioiews.com/2015/04/18/iMe-les-vigues-de-migrants-testent-les-limites-du-systeme-d-accueil>;

<http://www.assemblyxoe.int/nw/xml/News/News-View-FR.asp?newsid=5512&lang=l <5 :cat=l 5>)

■ 2.3.. Laatst werd de situatie van inadequate en slechte opvangsomstandigheden voor asielzoekers nogmaals bevestigd (<http://www.ecre.org/component/content/article/70-weekly-bulletin-articles/1243-il-aly-must-improve-reception-and-protection-for-asyJum-seekers-particularly-for-children.html>).

2.4. Recent werd over de situatie in Italië bericht waarbij wordt gesteld dat het hoofdprobleem voor dublinterugkeerders net zoals voor alle asielzoekers de opvangsomstandigheden zijn en dat er bij dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijii over de omstandigheden in dewelke de dublinterugkeerder zal belanden. Bovendien wordt gesteld dat asielzoekers moeilijke toegang krijgen tot informatie over de procedure en slecht worden geïnformeerd (in het bijzonder wat Dublin procedures betreft). Er wordt eveneens aangekaart dat er een gebrek aan opvangplaatsen is en dat er in ieder geval een lange duurtermijn is vooraleer er een opvangplaat? wordt toegekend. Vaak hebben asielzoekers geen opvangplaats en indien er een opvangplaats is betreft het gebrekkige opvang in een overbevolkte opvangplaats. Bovendien hebben asielzoekers een gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt en is de medische prijs voor asielzoekers inadequaar, (zie pp. 40 ; 44 ; 63 ; 69 ; 70 ; 82 en 84 van Aida rapport december

2015).

3. In onderhavig geval is Verzoeker een alleenstaande Guinese man met een medische aandoening. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rappel) hierboven werd uiteengezet zal Verzoeker ingeval van verwijdering naar Italië blootgesteld aan:

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van haai- situatie;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en Onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie;
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg: Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vluchteling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublincerde") die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van Verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de beperkte informatie in haar bezit. Immers de bestreden beslissing onderzoekt de EVRM gevolgen voor Verzoeker geenszins. Het AIDA rapport waarnaar kan verwezen worden stelt dat het voor de groep, retumees, waartoe Verzoeker ook behoort mogelijk is om opvang te krijgen, maar dat het zeer moeilijk blijkt (AIDA-rapport, April 2014,p. 46) :

The second scénario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer on lers fi'oin other Member States and, as a consequence, were sent back to Italy. Wishing his broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the retuniee had already enrioyed the reception system while they were in Italy or not. if retumees (asylum seekers, beneficitttrks of international protection or oft permit of stay for hninatiitarian realons) had not been placed in reception fatiüties white they were in Italy, they may still enter eception centras, Due to the lack of available plctces in reception structures and to the fragm&xtatwn of •the reception system, the length of time necessary to finil again availability in the centres is – in most of the cases - too long. Since, there is no general practice, it is not possible to ewluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regu'lation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts imtil their juridical séuation is defmed or, in case they bdong to vulnerable categories, an alternative facility isfound. J Such temporary reception has been set up thariks to targeted projects fimded by the European xg, out of Refugne Ftmd. At present. 13 centres forthe reception of Dublin Retumees are operatìl =, which seven are spêcifically addressed to vulnerable persons. There are 4 centres in Rime, 3 in a total of the province of Milan, 2 in Vertice, 2 in Bologna and 2 in Bari. They can accommodate 572 Dublin Retumees. CIR runs an accommodation facility - the "LocandaDublino" - in Venice, with a capacity of 40places. However, it happens that Dublin retumees are not accomodate'd and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlermer, ts.148 If returnees, who hal>e already been granted a form of protection, had already enjpyed the reception system when they were in liaty, they have no more right to be accommodated m CARAs. Rowsesfer, they may be Accommodated in these centras in caseptaces are available to allow them to restai t the administrative procedure to obtain a permit of Stay*1 Daarenboven stelt het AIDA-rapport duidelijk dat het opvangprobleem niet enkel geldt voor Dublin returnees, maat voor alle asielzoekers in Italië. (AIDA-rapport, April 2014, p, 45): 'First the main negative-aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places amid structures that are not sufficient in order to provide to ail asylum seekers in need an adequate reception. The conditions of atrival by hout of thousands of asylum seekers thcrt require a prompt and immediate response in terms of rescue and reception constitutes another with regard to reception in Italy.

Ook de laatste AIDA-rapporten onderschrijven de vaststellingen in haar vorige rapporten : "The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers" (p. 30 van het Aida Rapport, January 2015; Aida rapport December 2015, p. 40). Dat Verzoeker niet verzekerd-is van opvang bij een eventuele terugkeer en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt is in de tijd. Dat in casu moet worden gewezen op het kwetsbaar profiel van Verzoeker, niet gevolge van de traumatische

gebeurtenissen in Guinee, maar eveneens gekenmerkt status als alleenstaande 'gedublineerde' asielzoeker en in het bijzonder door zijn medische toestand waarvoor hij reeds in behandeling was in België.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van Verzoeker en onvoldoende is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Italië. In dit verband willen we wijzen op actuele rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 27 april 2015 (arrest nr. 144.188), RVV 28 april 2015 (arrest nr. 144.400), RvV 23 september 2015, (arrest nr. 153160)). Dat de bestreden beslissing overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, niet ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaans opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden. Dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zette met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg. Dat verwevende partij bijgevolg niet genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van Verzoeker. De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De beslissing beperkt zich tot het stellen dat bronnen kritische kanttekeningen maken bij aspecten van de opvang in Italië zonder dit concreet op het geval van Verzoeker toe. Echter uit de hierboven door Verzoeker aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel op schending van artikel 3 EVRM. Uit de rapporten blijkt dat de wantoestanden van ti zijn op alle asielzoekers en in het bijzonder op 'gedublineerden' zoals in het geval van verzoeker.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en ma; toe geen feitenbevinding. Er werd niet weergegeven in welk gebied of stad Verzoeker concreet zou worden opgevangen in Italië, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan. Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Italië te verwijzen. Indien België verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel. Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.3.2.2. Een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte beginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel naar het oordeel van de verzoekende partij door het bestreden besluit wordt geschonden (RvS 30 maart 2009, nr. 191 969). Verzoeker citeert in zijn middel artikel 41 van het Handvest en artikel 13 van de (oude) Opvangrichtlijn, die inmiddels vervangen werd door de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en hij vermeldt de schending van het verbod van willekeur, maar hij zet geenszins uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen of dit beginsel zou schenden. Bijgevolg is het middel niet ontvankelijk voor zover daarin artikel 41 van het Handvest, artikel 13 van de (oude) Opvangrichtlijn en het verbod van willekeur worden aangevoerd.

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.
(...)”*

In de beslissing wordt tevens gewezen op artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

2.3.2.6. Blijkens het administratief dossier werd er op 18 mei 2016 een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten waarop binnen de termijn van twee maanden uit artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening niet werd geantwoord, waardoor Italië middels een zogeheten ‘tacit agreement’ verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag.

2.3.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe hebben gebracht Italië verantwoordelijk te achten voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.3.2.8. Artikel 3 van het EVRM, dat inhoudelijk identiek is aan artikel 4 van het Handvest, bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auaad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de

voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Italië vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.9. Met betrekking tot zijn individuele situatie beperkt verzoeker zich in zijn middel tot het citeren van de geschonden geachte bepalingen en het weergeven van bepaalde fragmenten uit rapporten die

betrekking hebben op de toestand in Italië. Verzoeker meent dat hij op grond van deze informatie met de hierna vermelde problemen zal worden geconfronteerd:

“(1) Bij terugkeer zal verzoeker enkele dagen in de luchthaven verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(2) Indien verzoeker zou worden erkend als asielzoeker dan gaat het Italiaans systeem ervan uit dat hij voor zichzelf moet zorgen. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumtermijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaappleats vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt. De economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(3) Gelet op de acute economische crisis in Italië en de hoge werkeloosheid is het onmogelijk voor asielzoekers en vluchtelingen om een job te vinden. In het beste geval vinden ze een job op de zwarte markt waar ze worden uitgebuit. Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen. Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk van soepkeukens en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaappleats en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie. Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden geplaatst in relatie met de behuizings situatie. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(6) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het EHRM wel een

overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(7) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap (Aida Report Italy (April 2014) pg. 44).

(8) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie. (Aida Report Italy (April 2014) pg. 48).

(9) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangenisomstandigheden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy (UN Human Rights Council, Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Mission to Italy, 30 April 2013, A/HRC/23/46/Add.3, available at: <http://www.refworld.org/docid/51a745b94.html>;

(10) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie. Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 17)

(11) Aangezien elke dag nieuwe gedublineerden terugkeren zonder dat er voldoende capaciteit is heerst er een problematische situatie waaraan niet langer wordt voldaan door hotelkamers te boeken gelet op de financiële situatie (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 23).

(12) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken een gewoonte geworden is. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 30-31).

2.2. Ook de pers kaart de inadequate opvangsomstandigheden in Italië aan (zie in dat verband :<http://www.swissinfo.ch/fre/l-italie--du-nord-au-sud--tente-de-faire-face-au-flux-de-migrants/41383996>; http://www.rtbf.be/info/monde/detail_la-nouvelle-vague-d-arrivee-de-migrants-fait-monter-la-tension-en-italie?id=8956032; http://www.lexpress.fr/actualite/monde/europe/nauffrage-de-migrants-en-mediterranee-l-italie-aux-avant-postes_1672773.html#; <http://fr.euronews.com/2015/04/18/italie-les-vagues-de-migrants-testent-les-limites-du-systeme-d-accueil>; <http://www.assembly.coe.int/nw/xml/News/News-View-FR.asp?newsid=5512&lang=1&cat=15>)

2.3. Laatst werd de situatie van inadequate en slechte opvangsomstandigheden voor asielzoekers nogmaals bevestigd (<http://www.ecre.org/component/content/article/70-weekly-bulletin-articles/1243-italy-must-improve-reception-and-protection-for-asylum-seekers-particularly-for-children.html>).

2.4. Recent werd over de situatie in Italië bericht waarbij wordt gesteld dat het hoofdprobleem voor dublinterugkeerders net zoals voor alle asielzoekers de opvangomstandigheden zijn en dat er bij dublinoverdrachten met worden nagegaan welke individuele garanties er zijn over de omstandigheden in dewelke de dublinterugkeerder zal belanden. Bovendien wordt gesteld dat asielzoekers moeilijke toegang krijgen tot informatie over de procedure en slecht worden geïnformeerd (in het bijzonder wat Dublin procedures betreft). Er wordt eveneens aangekaart dat er een gebrek aan opvangplaatsen is en dat er in ieder geval een lange duurtermijn is vooraleer er een opvangplaats wordt toegekend. Vaak hebben asielzoekers geen opvangplaats en indien er een opvangplaats is, betreft het gebrekkige opvang in een overbevolkte opvangplaats. Bovendien hebben asielzoekers een gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt en is de medische bijstand voor asielzoekers inadequate. (cfr. p. 40; 44; 63; 69; 70; 82 en 84 van het Aida-rapport van december 2015)

3. In onderhavig geval is Verzoeker een alleenstaande Somalische man. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Italië worden blootgesteld aan:

“(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;

(iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie ;

(v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;

- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden ;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie ;
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg"

2.3.2.10. De Raad stelt vast dat de door verzoeker geciteerde rapporten hoofdzakelijk dateren uit 2013 en 2014 en dat verzoeker slechts zeer summier een aantal beperkte passages vermeldt uit het meest recente rapport *'Asylum Information Database - National Country Report - Italy', up-to-date tot december 2015'* (hierna: het AIDA-rapport van december 2015), dat zich in het administratief dossier bevindt. De elementen die verzoeker aanbrengt zijn bijgevolg niet van aard om de vaststelling te uit de bestreden beslissing te weerleggen dat uit recentere rapporten blijkt dat het opvangnetwerk aanzienlijk werd uitgebreid en de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van het AIDA-rapport van december 2015 vaststelde dat *"Dublin returnees' intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake."*

2.3.2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn zogeheten Dublin-interview van 13 mei 2016 naar aanleiding van de vraag of hij *"redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling"* had die zijn verzet tegen een overdracht zouden rechtvaardigen, het volgende verklaarde: *"Er is me in Italië niets overkomen. Ik heb niet beslist om naar België te komen, maar nu ik hier ben wil ik hier graag blijven."* (Dublin-interview, vraag 33). De verklaringen van verzoeker ter gelegenheid van het interview staan in schril contrast met zijn betoog in het verzoekschrift over de opvangomstandigheden in Italië. Verzoeker gaf uitdrukkelijk te kennen dat hij in Italië in een hotel en niet in een opvangcentrum verbleef (Dublin-interview, vraag 37), waardoor bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij bij een transfer naar Italië plots een beroep zou moeten doen op de faciliteiten van de overheid voor opvang van asielzoekers.

2.3.2.12. De Raad wijst erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden overgedragen aan een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; mutatis mutandis EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S./België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (mutatis mutandis EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Met zijn blote bewering dat hij in Italië zou worden blootgesteld aan dakloosheid, een gebrek aan financiële steun en een inadequate levensstandaard, maakt hij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Verzoeker voert in zijn middel weliswaar aan dat hij als 'gedublineerde' behoort tot een groep die stelselmatig zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, maar hij slaagt er niet in dit standpunt met recente, objectieve informatie te staven. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, los van zijn hoedanigheid van asielzoeker, nog een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben. Hij beweert weliswaar dat hij kwetsbaar zou zijn omdat hij getraumatiseerd is, maar hij toont dit niet aan met de nodige getuigschriften. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een meerderjarige alleenstaande man is en dat hij, in het Dublin-interview gevraagd naar haar gezondheidstoestand, verklaarde dat hij gezond was (Dublin-interview, vraag 32).

Ter terechtzitting deelt de raadsman van verzoeker mee dat hij aan hepatitis B lijdt en hiervoor via een ziekenhuis behandeld wordt. Samen met de raadsman van de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel medisch getuigschrift neerlegt om zijn beweringen te staven, waardoor niets erop wijst dat zijn medische problemen een transfer naar Italië in de weg zouden staan.

Daar waar verzoeker in zijn middel verwijst naar recente rechtspraak van de Raad dient te worden aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

2.3.2.13. Ten overvoede stipt de Raad aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Bijgevolg lijkt de het betoog van verzoeker op grond van een rapport van de Swiss Refugee

Council van 2013 dat hij bij terugkeer *“enkele dagen in de luchthaven (zal) verblijven zonder enige accommodatie”*, feitelijke grondslag te missen.

2.3.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen inbreuk aannemelijk werd gemaakt op artikel 3 van het EVRM of op artikel 4 van het Handvest. Er werd geen schending aangetoond van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan Verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, omwille van de volgende redenen :

(i) ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar thuisland;

(ii) schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in geval van onderdracht aan Italië;

(iii) ernstig psychologisch en traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in Somalië;

(iv) Er werd onvoldoende onderzoek gevoerd met betrekking tot de overname door Italië omtrent

de mensenrechtensituatie en de materiële hulp in Italië, inzake de situatie en opgang van asielzoekers in Italië. Bijgevolg maakt dit een nadeel uit waarvan ieder redelijk denkend mens

■. onmiddellijk inziet dat het nadeel ernstig en moeilijk te herstellen-is.

(v) Een leven te moeten leiden op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van zijn situatie, waarbij het dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van zijn meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaappleats vinden, wat zou uitmonden in een hopeloze situatie.

(vi) Geen toegang krijgen tot de (gebrekkige) gezondheidszorg”

2.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.2.3. Het ingeroepen risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf. Er moet bijgevolg een causaal verband bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De schorsing moet bovendien kunnen verhelpen aan dat nadeel of de realisatie ervan kunnen verhinderen (RvS 3 november 1997, nr. 69 332). Verzoeker beroept zich op problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst en op een *“ernstig psychologisch en traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in Somalië”*, maar hij maakt niet in het minst aannemelijk dat dit ingeroepen nadeel een gevolg zou zijn van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing aangezien deze geen *“terugkeer naar zijn thuisland”* impliceert en het bevreemdend overkomt dat verzoeker, die verklaarde van Guineese nationaliteit te zijn, in Somalië traumatische gebeurtenissen zou hebben meegemaakt.

Daarnaast koppelt verzoeker zijn nadeel de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en de opvangsituatie in Italië. Aangezien dit middel niet ernstig werd bevonden, kan verzoeker hieruit evenmin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren.

Tenslotte wijst verzoeker op het feit dat hij geen toegang zou krijgen tot de gebrekkige gezondheidszorg, maar hij staft deze bewering niet met concrete landeninformatie, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de gezondheidszorg in Italië te wensen overlaat, laat staan dat hem de toegang daartoe zou worden onzegd. Zoals hierboven reeds aangehaald, werd van de ter terechtzitting aangevoerde medische problemen geen enkel begin van bewijs neergelegd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

F. TAMBORIJN